

LBRIS

We know
books

A N N A S E W E L L

Black Beauty

Traducere din limba engleză
LUCIAN POPA

După-amiază am fost înhămat la o trăsură joasă și adus în fața porții. Urma să mă încerc domnișoara Ellen, și Green o însoțea. În scurt timp mi-am dat seama că ea era un conducător priceput și că părea încântată de trupul meu. Am auzit cum Joe îi povestea despre mine și că nu avea nici cea mai mică îndoială că eu eram vechiul cal Black Beauty al moșierului Gordon.

Când ne-am întors, celelalte surori ieșiră afară, să afle cum m-am descurcat. Ea le-a spus ce aflase și adăugă:

– Îi voi scrie neapărat și neîntârziat doamnei Gordon, să-i dau de veste despre calul ei preferat, care a ajuns acum la noi. Va fi tare încântată!

Vreme de aproape o săptămână am fost mânat zi de zi, și când a devenit limpede că aveam un mers cât se poate de sigur, domnișoara Lavinia s-a încumetat, în cele din urmă, să iasă și ea cu mine, înhămat la o trăsură ușoară. După aceea s-au hotărât definitiv să mă păstreze și să-mi redea vechiul meu nume, Black Beauty.

Trăiesc de un an în acest loc binecuvântat. Joe este cel mai bun și mai blând grăjdar de pe fața pământului. Munca mea este ușoară și plăcută, și simt cum îmi recapăt atât forța, cât și pofta de viață. Mai zilele trecute, domnul Thoroughgood i-a spus lui Joe:

– În acest loc și aflat în grija ta, Black Beauty va trăi până la douăzeci de ani, poate chiar mai mult!

Willie stă de vorbă cu mine ori de câte ori are prilejul și mă tratează ca pe un bun prieten al său. Domnișoarele au făgăduit că nu mă vor vinde niciodată, așa că în privința asta nu am de ce să-mi fac griji.

Și aici se încheie povestea mea. Necazurile mele au luat sfârșit, mă simt și eu la mine acasă. Și nu de puține ori, înainte de a mă dezmetici de-a binelea din somn, îmi imaginez că mă aflu încă în livada de la Birtwick, stând la umbra merilor împreună cu vechii mei prieteni.

CUPRINS

PARTEA ÎNTĂI

Capitolul I. Primul meu cămin	7
Capitolul II. Vânătoarea	10
Capitolul III. Dresajul	14
Capitolul IV. Parcul Birtwick	20
Capitolul V. Un început promițător	24
Capitolul VI. Libertatea	30
Capitolul VII. Ginger	33
Capitolul VIII. Povestirea lui Ginger continuă	39
Capitolul DC. Merrylegs	44
Capitolul X. La taclale în livadă	48
Capitolul XI. O discuție fără ascunzișuri	56
Capitolul XII. O zi cu furtună	60
Capitolul XIII. Pecetea diavolului	65
Capitolul XIV. James Howard	69
Capitolul XV. Bătrânul grăjdar	73
Capitolul XVI. Focul	77
Capitolul XVII. De vorbă cu John Manly	82
Capitolul XVIII. După doctor	87
Capitolul XIX. Doar din neștiință	92
Capitolul XX. Joe Green	95
Capitolul XXI. Despărțirea	99

PARTEA A DOUA

Capitolul XXII. Earlshall	105
Capitolul XXIII. Tentativa de eliberare	110

Capitolul XXIV. Lady Anne, sau un cal scapat din frâu	114
Capitolul XXV. Reuben Smith	122
Capitolul XXVI. Sfârșitul acestei întâmplări	127
Capitolul XXVII. Vătămat și în declin	131
Capitolul XXVIII. Calul de închiriat și vizitii săi	135
Capitolul XXIX. Londonezii get-beget	140
Capitolul XXX. Hoțul	147
Capitolul XXXI. Escrocul	151

PARTEA A TREIA

Capitolul XXXII. Oborul de cai	157
Capitolul XXXIII. Cal de trăsură în Londra	162
Capitolul XXXIV. Un veteran de război	167
Capitolul XXXV. Jerry Barker	173
Capitolul XXXVI. Birja de duminică	180
Capitolul XXXVII. O regulă de aur	186
Capitolul XXXVIII. Dolly și un gentilom autentic	190
Capitolul XXXIX. Seedy Sam	195
Capitolul XL. Biata Ginger	200
Capitolul XLI. Măcelarul	203
Capitolul XLII. Alegeri	207
Capitolul XLIII. Prieten la nevoie	210
Capitolul XLIV. Bătrânul Căpitan și urmașul său	216
Capitolul XLV. Revelionul lui Jerry	222

PARTEA A PATRA

Capitolul XLVI. Jakes și doamna	233
Capitolul XLVII. Vremuri grele	238
Capitolul XLVIII. Fermierul Thoroughgood și nepotul său Willie	244
Capitolul XLIX. Ultimul meu sălaș	249

HERMANN HESSE
Jocul cu mărgele de sticlă

HERMANN HESSE
Siddhartha. Călătoria spre Soare-Răsare

FRANZ KAFKA
Procesul

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY
Citadela

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY
Curierul de Sud. Zbor de noapte. Pământ al oamenilor. Pilot de război

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY
Micul prinț

THOMAS MANN
Doctor Faustus

THOMAS MANN
Muntele vrăjii

ALBERT CAMUS
Strănuțul. Ciuma. Căderea. Exilul și împărăția

ALBERT CAMUS
Primul om

ALBERT CAMUS
Fața și reversul. Nunta. Mitul lui Sisif. Omul revoltat. Vara

HENRY DE MONTHERLANT
Băieții

CAPITOLUL I

PRIMUL MEU CĂMIN

Cel dintâi loc de care îmi amintesc limpede e o pașiște întinsă și îmbietoare, în care se găsea un iaz cu apă cristalină. O seamă de arbori umbroși se aplecau deasupra lui, iar pe marginile sale creșteau în voie papura și nuferii. Pe una dintre laturi, peste un gard viu, zăream un ogor arat, iar în partea cealaltă, peste o poartă, casa stăpânului nostru, așezată lângă drum; pașiștea cobora lin, de la o pădurice de brazi la un pârau deasupra căruia se înălța un mal abrupt.

Cât am fost mic m-am hrănit cu laptele mamei mele, căci nu eram în stare să mănânc iarbă. În timpul zilei alergam pe lângă ea, iar noaptea mă culcam alături. Când era arșiță, obișnuiam să stăm lângă iaz la umbra copacilor, iar când era frig aveam un sălaș frumos și călduros, chiar lângă plantația de brazi.

Imediat ce am ajuns suficient de mare pentru a mă hrăni cu iarbă, mama se ducea la muncă în timpul zilei și se întorcea la căderea serii.

Mai erau încă șase mânji pe pașiște împreună cu mine, toți mai în vârstă, unii dintre ei fiind aproape la fel de mari precum caii în putere. Obișnuiam să alergăm împreună și ne distram de minune; galopam laolaltă în jurul câmpului, cât ne țineau puterile. Se întâmpla uneori ca

joacă să se transforme într-o mică bătălie, căci nu de puține ori ne mușcam și azvârleam unii în alții cu copitele în timp ce alergam.

Într-una din zile, după ce ne-am pocnit mai serios, mama a nechezat spre mine și m-a chemat la ea, spunându-mi:

– Aș vrea să ciulești urechile și să ascuți cu atenție ceea ce îți voi spune. Mânji de aici sunt niște mânji de ispravă, dar părinții lor sunt cai de povară, așa că, bineînțeles, nu a avut cine să îi învețe bunele maniere. Tu ești bine-crescut, iar părinții tăi sunt faimoși; tatăl tău era celebru pe aceste meleaguri, iar bunicul tău a câștigat de două ori cupa învingătorului la cursele de la Newmarket; bunica ta avea cea mai blândă fire pe care am văzut-o vreodată la un cal, și cred că nici pe mine nu m-ai văzut mușcând sau dând din copite în stânga și-n dreapta. Sper că vei crește cumsecade și blând și că nu vei căpăta nicicând apucături nedemne; să-ți îndeplinești voios munca, să ridici cum se cuvine picioarele atunci când mergi la trap și să nu muști și să nu lovești niciodată cu copita, nici măcar în joacă.

N-am să dau nicicând uitării povața mamei mele; știam că este un cal bătrân și înțelept și că stăpânul nostru avea despre ea o părere cât se poate de bună. Purta numele de Ducesa, dar adesea era strigată de către el „draga mea“.

Stăpânul nostru era un om bun la suflet. Ne dădea hrană bună, un adăpost strașnic și ne adresa cuvinte de alint, vorbindu-ne la fel de blând cum o făcea și cu propriii lui copii. Țineam cu toții la el, dar mama îl iubea cel mai mult. Atunci când îl zărea la poartă, necheza bucuroasă și alerga la el în trap săltat. El o mângâia și o bătea încetșor cu palma, zicându-i: „Ei bine, draga mea, ce mai face Tuciurel al tău?“

Eram negru precum abanosul, din cauza asta îmi spunea „Tuciurel“; după aceea îmi dădea o bucată de pâine, care era nespus de gustoasă, iar uneori îi aducea și mamei câte un morcov.

Toți caii veneau la el, dar cred că noi eram preferații lui. Mama era aceea care îl ducea întotdeauna la oraș atunci când era zi de târg, într-o șaretă ușoară.

La fermă era un băiat, Dick, care uneori venea pe câmpul unde eram noi pentru a culege coacăze din gardul viu. După ce se ghiftuia până se sătura, se amuza, după cum zicea el, aruncând în mânji cu pietre și cu bețe, pentru a-i face să alerge în galop. Noi nu ne sinchiseam prea mult de el, căci puteam să fugim și să ne îndepărtăm de el, dar se mai întâmpla să ne mai și lovească vreun bolovan pe care îl arunca după noi și atunci ne durea.

Într-una din zile se îndeletnicea, la fel, cu soiul ăsta de distracție, fără să știe că stăpânul se găsea prin preajmă, nescăpându-i nimic din ceea ce făcea; dintr-odată acesta făcu un salt peste gardul viu și îl înșfăcă pe Dick de braț, luându-l prin surprindere și pocnindu-l așa de zdravăn peste ureche, încât îl făcu să urle, din pricina durerii și a faptului că lovitura picase ca din senin. Cum îl zărirăm pe stăpân, ne apropiarăm la trap, să vedem ce se va mai petrece.

– Băiat rău ce ești! se răsti stăpânul la el. Răutate mică, de ce fugărești mânji? Și nu se întâmplă nici pentru prima și nici pentru a doua oară, dar va fi pentru ultima. Uite, ia-ți banii care ți se cuvin și du-te acasă, căci nu vreau să te mai țin la mine la fermă.

Prin urmare, nu l-am mai văzut niciodată pe Dick. Bătrânul Daniel, omul care se îngrijea de cai, era la fel de blând ca și stăpânul nostru, așa că aveam parte de un trai cât se poate de liniștit.

CAPITOLUL II

VÂNĂTOAREA

Aveam deja doi ani când am fost de față la o întâmplare pe care nu o voi da nicicând uitării. Era cam pe la începutul primăverii; în toiul nopții fusese puțin îngheț și o boare încețoșată plutea încă deasupra plantațiilor și pajiștilor. Laolaltă cu ceilalți mânji, pășteam în partea cea mai de jos a pajiștii, când ne ajunse la ureche, de la o oarecare depărtare, ceva ce aducea a lătrat de câini.

Cel mai în vârstă dintre mânji săltă capul, ciuli urechile și zise: „Sunt copiii!“ Numai decît, urmat de ceilalți, galopă spre partea de sus a poienii, de unde puteam privi peste gardul viu la câmpurile ce se întindeau dincolo de el.

Mama și unul dintre bătrânii cai de călărie ai stăpânului se aflau prin preajmă și păreau să știe totul despre ceea ce se întâmpla.

– Au luat urma unui iepure, zise mama, iar dacă își fac drum pe aici, vom putea vedea și noi vânătoarea.

Curând, toată haita câinilor gonea cu mare larmă peste câmpul din vecinătate, semănat cu grâu timpuriu. Nicicând nu-mi mai ajunseseră la ureche sunete de acest soi. Nici nu lătrau, nici nu urlau, nici nu scheunau, ci scoteau din gâtleurile lor un zgomot neîntrerupt, care suna cam așa: yo! yo! yo, o, o!

După ei veneau câțiva bărbați călare, unii dintre ei purtând veșminte verzi, toți galopând cât puteau de repede.

Calul cel bătrân scoase un fornăit și privi îndelung în urma lor, iar noi, mânjii cei tineri, am fi vrut să galopăm cot la cot cu ei, dar curând erau departe, pe câmpurile din vale; ajunși acolo, lăsau impresia că s-au oprit; câinii au conținut cu lătratul și alergau încoace și-ncolo, cu boturile în pământ.

– Au pierdut urma, zise calul cel bătrân. Poate că iepurele va scăpa nevătămat.

– Care iepure? am întrebat eu.

– Oh! Nu știu care iepure. S-ar putea foarte bine să fie chiar unul dintre iepurii noștri de pe lângă plantație; dar orice iepure care se ivește provoacă aceeași reacție, anume că îi face pe câini și pe bărbați să gonească după el.

După puțină vreme, câinii se apucară iarăși să scoată sunetele cu pricina, acel „yo! yo, o, o!“ și se întoarseră cu toții în fuga mare, alergând spre pajiștea noastră, în partea unde costișa abruptă și gardul viu erau parcă aminate deasupra pârâului pe care l-am mai amintit.

– Acum o să vedem iepurele, zise mama.

Și chiar în clipa aceea un iepure, scos din minți de frică, se năpusti gonind nebunește spre plantație. În urma lui veneau câinii, care se repeziră spre costișă, traversară pârâul dintr-un salt și dădură buzna peste câmp, urmați de vânători. Șase sau opt dintre ei își îndemnară caii înainte, ținându-se după câini.

Iepurele încercă să răzbată prin gardul viu, dar cum acesta era prea des, se întoarse numai decît pentru a o apuca pe drum, însă era prea târziu; câinii se năpustiră asupra lui, cu urlete sălbaticе, încolțindu-l; auzirăm un țipăt ascuțit și asta a fost tot.

Unul dintre vânători își mână calul spre căini alungându-i cu cravașa, pentru că altfel aceștia ar fi făcut numaidecât iepurele harcea-parcea. Îl ridică ținându-l de un picior, așa sfârtecat și însângerat cum era, și toți ceilalți domni păreau nespuse de încântați.

În ceea ce mă privea, eram atât de uluit încât la început nu prea am băgat de seamă ce se întâmpla lângă pârâu; dar când am privit cu mai multă luare-aminte, înaintea ochilor mi s-a înfățișat o priveliște tristă: doi cai splendizi erau prăvăliți, unul zvârcolindu-se în apă, iar celălalt gemând în iarbă. Un călăreț ieșea din pârâu, năclăit de noroi, dar celălalt continua să zacă nemișcat.

– Și-a rupt gâtul, spuse mama.

– Să-i fie învățătură de minte, zise unul dintre mânji.

Și eu gândeam în același fel, dar mama nu a fost de acord cu noi.

– Ei, nu! exclamă ea. Nu trebuie să spuneți așa ceva; deși sunt bătrână și am văzut și auzit multe, nu am fost niciodată în stare să înțeleg de ce se prăpădesc atât de mult oamenii după sportul ăsta, cu toate că de multe ori își pun chiar viața în primejdie, iar adesea au de suferit cai buni, care după aceea nu mai servesc la nimic. Câmpurile sunt și ele călcate în picioare, și toate astea pentru un iepure, o vulpe sau un cerb, pe care i-ar putea dobandi mult mai lesne, într-alt fel; dar noi nu suntem decât niște cai, așa că nu putem ști cum stau de fapt lucrurile.

În vreme ce mama grăia astfel, noi stăteam și ne uitam. Cei mai mulți dintre vânători se duseră lângă tânăr, iar stăpânul meu, care fusese atent la cele întâmplate, fu cel dintâi care se apropie și încercă să-l ridice. Capul tânărului căzu pe spate, iar brațele îi atârnavă fără vlagă, și toți păreau foarte impresionați.

Liniștea era deplină, nu se mai auzea niciun sunet; chiar și căinii stăteau potoliți și tăcuți, ca și cum și-ar fi dat seama că se petrecuse un lucru rău. L-au dus pe tânăr în casa stăpânului nostru. După aceea am auzit că era vorba de George Gordon, singurul fiu al moșierului, un tânăr înalt și chipeș, mândria familiei sale.

Apoi vânătorii plecară călare în mai multe direcții, ducându-se după doctor, după medicul veterinar și, fără îndoială, la Gordon acasă, pentru a-i da de știre despre cele întâmplate cu fiul său. Când domnul Bond, medicul veterinar, a venit să se uite la calul cel negru care zăcea prăvălit în iarbă, gemând, și-a dat seama că nu mai e nimic de făcut și a dat din cap; unul dintre picioarele calului era sfârtecat. Atunci cineva a dat o fugă până la casa stăpânului și s-a întors cu o pușcă; numaidecât după aceea se auzi o detunătură și un nechezat ascuțit, după care se așternu liniștea; calul cel negru rămase nemișcat.

Mama părea foarte tulburată; ne spuse că îl cunoștea de ani buni pe calul acela și se numea Rob Roy; fusese un cal bun, cutezător și nu dăduse dovadă de nicio apucătură urâtă. După această întâmplare, mama nu s-a mai dus niciodată în acea parte a poienii.

La puține zile după aceea, am auzit clopotul bisericii bătând îndelung și, uitându-ne pe deasupra porții, am zărit o trăsură neagră, lunguiață și misterioasă, învelită cu o pânză de aceeași culoare și la care erau înhămați cai negri și ei; în urma ei venea un lung șir de trăsură, toată lumea din ele fiind înveșmântată în negru, în vreme ce clopotele băteau neîncetat. Îl duceau pe tânărul Gordon la cimitir, să-l îngroape. N-avea să mai călărească niciodată. Ce soartă a avut Rob Roy n-am aflat niciodată, dar totul se petrecuse doar din pricina unui iepuraș prăpădit.

CAPITOLUL III

DRESAJUL

Începeam să cresc și să devin frumos; părul meu ajunsese moale, catifelat și era de un negru strălucitor. Aveam un picior alb și o pată albă și frumoasă pe frunte, în formă de stea. Eram socotit un cal tare chipeș; stăpânul meu nu m-a vândut până când nu am împlinit patru ani; el zicea că băiețandrii nu se cuvine să trudească cot la cot cu bărbații, iar mânjii nu trebuie puși la muncă în rând cu caii până când nu se fac mari.

Când am împlinit patru ani, moșierul Gordon a venit să mă vadă. Mi-a examinat cu atenție ochii, gura și picioarele, pe acestea din urmă pipăindu-mi-le pe rând, de sus până jos; apoi a trebuit să alerg în fața lui, atât la trap, cât și la galop.

Se părea că-i sunt pe plac, căci a zis:

– Când va fi dresat cum se cuvine, va fi exact ce trebuie.

Stăpânul i-a răspuns că mă va dresa cu mâna lui, deoarece nu i-ar pica bine la socoteală să fiu speriat sau rănit, așa că n-a mai pierdut timpul și chiar din ziua următoare s-a și apucat de treabă.

Poate că nu toată lumea știe ce înseamnă de fapt un dresaj, așa că îl voi descrie. La drept vorbind, înseamnă să înveți un cal să poarte un căpăstru și o șa pe spate și să

ducă, așezat pe ea, un bărbat, o femeie sau un copil; să nu se abată de la drumul pe care ei vor să-l urmeze și să meargă liniștit. În plus, trebuie să se învețe să suporte un ham și o chingă, și în timp ce i se pun toate astea, să stea liniștit; după aceea, când i se leagă în partea din spate o șaretă sau o caleașcă, nu poate merge la trap decât trăgând-o după el; și trebuie să o facă repede sau încet, după voia celui care îl mână.

Nu are voie să o apuce încotro i se năzare, nici să stea de vorbă cu alți cai, nici să muște sau să azvârle din copite și nici să se lase mânat de vreo dorință proprie; dar întotdeauna trebuie să ducă la îndeplinire dorința stăpânului, chiar dacă este tare ostenit sau hămesit; însă cel mai rău dintre toate este că, din momentul în care a fost înhămat, el nu mai poate nici să sară de bucurie și nici să se întindă pe jos de oboseală. Așa că vedeți limpede că dresajul ăsta nu e lucru de șagă.

Bineînțeles că fusesem obișnuit deja, de ceva timp, cu un căpăstru și să fiu purtat de frâu, liniștit, peste câmp și pe cărări, dar acum urma să mi se pună un căpăstru cu zăbală. Stăpânul mi-a dat niște ovăz, ca de obicei, după care mi-a vorbit îndelung, cu voce domoală, mi-a pus zăbala în gură și mi-a așezat căpăstrul, ceea ce era un lucru tare afurisit!

Cine n-a purtat niciodată o zăbală în gură habar n-are cât de rău te simți cu ea; o bucată mare de oțel tare și rece, de grosimea degetului unui bărbat, îți este vârâtă în gură, între dinți și limbă, cu capetele ieșite în afară la colțurile gurii și legată strâns la extremități cu niște curelușe care sunt petrecute pe sub gât, în jurul nărilor și sub bot, în așa fel încât nimic de pe lume nu te poate scăpa de acest obiect afurisit și tare. Este îngrozitor! Da, cât se poate de îngrozitor! Cel puțin asta era impresia

mea, dar știam că mama o purta tot timpul atunci când se ducea undeva, și același lucru îl aveau de pățimit și ceilalți cai când creșteau mari; și așa, mai cu niște ovăz gustos, mai cu mângâierile, vorbele de alint și purtarea blândă a stăpânului, am ajuns să port căpăstrul cu zăbală.

Mai apoi a venit rândul șeii, dar asta n-a fost nici pe jumătate la fel de neplăcută, căci stăpânul mi-a așezat-o pe spate cu multă blândețe, în timp ce bătrânul Daniel mă ținea de cap; după aceea stăpânul a strâns bine chinga sub burtă, continuând să mă alinte și să-mi vorbească frumos; apoi mi-a dat puțin ovăz și m-a plimbat un pic, făcând în continuare acest lucru timp de mai multe zile la rând, până când am început să mă uit eu singur după ovăz și după șa.

În cele din urmă, într-o dimineață, stăpânul s-a coțat în spinarea mea și m-a călărit de jur împrejurul pajiștii, pe iarba moale. Firește că mi se părea ceva neobișnuit, dar mă văd nevoit să recunosc faptul că mă simțeam destul de mândru că-mi duc stăpânul și, cum el m-a călărit în continuare câte puțin în fiecare zi, nu peste mult timp m-am obișnuit și cu asta.

Următoarea etapă neplăcută a fost punerea potcoavelor, lucru ce s-a arătat, pentru început, tare greu. Stăpânul a mers chiar el cu mine la fierar, pentru ca nu cumva să fiu rănit sau să mă sperii.

Fierarul mi-a luat picioarele în mâini, unul după altul, și a tăiat câte o bucățică de copită. Nu m-a durut, așa că de fiecare dată am stat liniștit, sprijinit pe celelalte trei picioare, până când a terminat cu toate. După aceea a luat o bucată de fier de forma copitei mele, a apăsat-o cu nădejde și a bătut niște caiele prin potcoavă, până când a prins-o bine de copită. Îmi simțeam picioarele tare țepene și grele, dar cu timpul m-am învățat și cu asta.

După ce a ajuns atât de departe, stăpânul s-a apucat să mă obișnuiască și cu hamurile; mai erau multe alte lucruri noi pe care trebuia să le port.

În primul rând, era vorba de un soi de guler tare și greu, pus chiar pe gât, și de un căpăstru cu niște bucăți mari de piele lângă ochi, căroro li se spunea ochelari de cal, căci erau chiar ca niște ochelari care nu mă lăsau să văd în stânga și-n dreapta, ci doar înainte; după aceea era o șa mică, care avea o curelușă țeapănă și incomodă, pofil pe numele ei, care se prelungea până la coadă. Uram din tot suflul pofilului cu pricina, din cauza căruia coada mea lungă trebuia ridicată și trecută peste curelușă aceea, care era la fel de neplăcută ca și zăbala. Nici când n-am simțit mai mult ca atunci imboldul de a lovi cu copitele, dar e de la sine înțeles că nu puteam să-i fac una ca asta unui stăpân atât de cumsecade, și așa se face că, în timp, m-am deprins cu toate și eram în stare să-mi văd de treabă la fel de bine ca și mama.

Nu trebuie să uit să amintesc despre o parte din dresajul meu pe care am considerat-o întotdeauna de cel mai mare folos. Stăpânul m-a trimis, timp de două săptămâni, la un fermier din vecini, care avea o pajiște pe lângă care trecea o cale ferată. Pe pajiștea cu pricina se mai găseau niște oi și niște vaci, iar eu am fost lăsat laolaltă cu ele.

Nicicând nu voi da uitării cel dintâi tren care a trecut pe acolo. Pășteam liniștit în preajma gardului care separa pajiștea de calea ferată, când dintr-odată îmi ajunse la ureche un zgomot ciudat ce venea din depărtare și, înainte de a-mi da seama ce hram poartă, ceva lung și negru, făcut din nu se știe ce, trecu zburând pe lângă mine, cu mare tămbălău și scoțând rotocoale de fum, pentru a se face numaidecât nevăzut, aproape înainte de a-mi trage răsufarea.